

een desolaat landschap op kampeerstoeltjes. Zijn zij de enige overblijvenden? Of bezoekers van een andere planeet? Het scenario is onduidelijk, hun bewegingen grillig. De vrouw huilt, de man kijkt haar verloren aan. Hun lichamen proberen krampachtig contact te maken. Maar het handboek lijkt verloren. Of de herinnering te vaag om nog te beklijven. Op weg naar de andere lippen glijdt een hoofd machteloos langs het andere hoofd heen. Abrupte liefkozingen eindigen in schokkerige worstelingen op de pelsenvloer. Twee personages zoeken naar langvergeten patronen van menselijkheid. Maar hun lichamen hebben de liefde reeds lang vergeten. Ze worden beheerst door een animale koorts, door een brandende ontbering die zich stotend een weg naar buiten zoekt. Hun enige houvast zijn de uitgeholde beelden en rituelen, die in die de-

solate context alle betekenis lijken verloren te hebben. Alsof de liefde zelf opnieuw moet worden uitgevonden.

Nochtans wordt de schijn met alle mogelijke middelen tot leven gewekt. Het lege speelveld wordt opgefleurd met een deken voor een romantische picknick. Uit een overlevingspakket worden een stethoscoop en overlevingslaken opgevist om de onrust te verzachten. Het is een pleister op de wonde. De vervreemding wordt er alleen groter door. Is er met vervalsing te leven? Of is vervalsing

het enige wat het leven sowieso nog leefbaar maakt? *'It's not like the picture.'* Er is geen liefde, er is enkel de herhaling van de liefde. Geen troost dan een onhandige hand over een onwillig hoofd. Pas in de complete pose, wanneer de twee personages zich schikken in voorgekauwde omhelzingen, lijken zij enige rust te vinden.

De enige manier waarop de personages tot ervaren komen is door de vervalsing in te duiken. De man die als een aap het speelveld op en neer loopt en pas in wolvengehuil tot

Forgeries, Love and Other Matters DAMAGED GOODS EN PAR B.L.EUX Foto Chris Van der Burght

tussen de protagonisten, maar ook tussen hun verlangens en lichamelijke beperkingen. Want meer nog dan met elkaar, strijden de geliefden met wat we als vanzelfsprekend beschouwen, maar op het podium een onbereikbare utopie blijkt. Vrijen lukt zelfs niet eens op de meest romantische camping bij zonsondergang, samen eten en drinken moet uit elkaars mond of lurkend aan de doordrenkte vloerbekleding waarop ze gemorst hebben.

Een andere, minder uitgewerkte maar des te opvallender rode draad die doorheen verschillende scènes valt te ontwaren, zijn de 'vervalsingen' uit de titel van de productie. Natuurlijk hangt er over de hele voorstelling –en Stuarts oeuvre– een sfeer van bevreemdende artificialiteit, maar we mogen vermoeden dat de *forgeries* in dit stuk verwijzen naar de *fake* liefdesgedragingen die haar vrouwelijke personage opvoert. Op een gegeven ogenblik daagt ze op, gekleed als een vamp, compleet met blonde pruik en opzichtige make-up. Of het koppeltje houdt een geforceerde picknick in het lelijke bruine dalletje, waarvan de zachte geborgenheid op zijn beurt ontkracht wordt door de blikerende stalen achterwand die achter de heuvelrug het decor afbakt. Nog valser zijn de poses die Stuart

en Lachambre in de eindscène aannemen, zoals tijdens een *fotoshoot* voor een vakantiebrochure of een reclamefilm voor relatietherapie.

Maar erg veel zegt het duo Stuart-Lachambre –dat reeds eerder samenwerkte in *No Longer Readymade* en enkele improvisatieprojecten– met deze scènes niet. De pastiches op het uiterlijk vertoon tijdens verleidingspogingen en op het namaakgeluk van onze consumptie-maatschappij, zijn eigenlijk net zo oppervlakkig en doorzichtig als de aangeklaagde valsheid ervan. Potentieel interessanter zijn de stukjes waarin Meg Stuart haar onderhand typische bewegingsvocabulary als hindernis posteert tussen het verlangen van haar personages naar tederheid, en het contact dat zelfs in zijn eenvoudigste vorm onmogelijk blijkt. Het is een weerkerend thema bij Stuart: ook in *Visitors Only* (2003), haar vorige productie, zat een scène die deze frustratie op een bijna

poëtische manier uitbeelde: alsof hij gevangen zat in de logica van een nachtmerrie, kreeg een geile matroos zijn onderbroekje maar niet uit nadat hij een poppetje had verleid. Stuarts personages zijn getergde marionetten zonder controle over hun lichaam, taalgebruik of gezichtsmimiek, in een wereld vol prikkels zoals gevaar of verlangen. In *Visitors Only* bepaalde een vaak loodzware soundscape van Paul Lemp en Bo Wiget dreigend de dans van deze personages; *Forgeries...* beschikt met een subtielere live-begeleiding van Hahn Rowe over een eerder filmisch geluidsdecor dat nog meer afstand en kunstmatigheid schept. De uitdrukking van de hopeloze pogingen waarmee deze schepsels in hun eenvoudigste behoeftes proberen te voldoen, is een ijzersterk thema waarover Stuart nog lang niet is uitverteld. Maar in deze voorstelling zet ze eerder een stap terug dan vooruit, komt haar waarmerk veel minder krachtig tot uiting